

ĐỆ TỬ QUY VÀ TU HỌC PHẬT PHÁP

Giám định Lão Pháp Sư Tịnh Không

Chủ giảng thầy Thái Lễ Húc

Giảng từ ngày 6/3/2005 đến ngày 13/03/2005 tại Tịnh Tông Học Hội Australia

TẬP 40

Sư phụ Thượng Nhân tôn kính, các vị pháp sư tôn kính, các vị đồng tu, xin chào mọi người, A Di Đà Phật!

Người có đức hạnh nhất trong số các nhà triết học phương Tây là Socrates. 1 lần khi ông lên lớp dạy học trò, vừa lên lớp Socrates đã làm mẫu 1 động tác vẩy tay, vẩy từ đằng trước ra đằng sau, vẩy 300 lần. Ông nói với học trò rằng “làm vậy có khó không?”. Học trò nói “không khó, rất đơn giản”. Socrates liền nói “vậy bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày [các em] đều vẩy 300 lần nhé”. Sau 1 tháng ông lại hỏi “ai còn đang vẩy tay?”, đã giảm đi 1 số người rồi. Sau 2 tháng lại giảm đi 1 số người nữa, sau nửa năm thì phần lớn đều không làm nữa. Sau 1 năm hỏi lại thì chỉ còn 1 học sinh làm. Các vị đồng tu người học trò này là ai? Chính là Plato. Từ câu chuyện này chúng ta cũng có thể hiểu được, kỳ thực muốn đạt được thành tựu không hề khó mà quan trọng là [bạn] có y giáo phụng hành, có tâm lâu dài, có nghị lực hay không? Cho nên kiên trì là gốc của thành công.

Do vậy khi lão hòa thượng bảo chúng ta dùng 2 năm để cắm gốc thì chúng ta nhất định phải thật thà chắc chắn làm được “thời gian ít, cần chăm chỉ”. Cho nên phước thứ nhất trong “Tịnh Nghiệp Tam Phước” là chúng ta thực hiện trong “Đệ Tử Quy” và “Thập Thiện Nghiệp Đạo”. Các vị đồng tu, khi chúng ta thực hiện được phước thứ nhất thì chứng tỏ đã nắm chắc phần vãng sanh rồi. Phước thứ nhất có thể vãng sanh Phạm Thánh đồng cư độ. Phước thứ 2, người tại gia thì thực hiện trong ngũ giới, còn pháp sư xuất gia chúng ta thực hiện trong “Sa Di luật nghi”. Phước cuối cùng là “Phát Bồ Đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng Đại Thừa, khuyến tấn hành giả”, chúng ta thực hiện trong “Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyên Kinh”. 2 năm này cắm gốc chắc chắn rồi thì 3 năm tiếp theo chúng ta có thể chuyên tâm vào “Kinh Vô Lượng Thọ”, chuyên học 1 bộ kinh điển Đại Thừa. Như vậy thì 5 năm có thể làm Bồ Tát thật rồi.

Mục tiêu này không hề khó, quan trọng là chúng ta có hạ quyết tâm thực hành hay không. Trong quá trình mấy năm học Phật, câu giáo huấn quan trọng nhất của sư trưởng là tất cả Phật Pháp nhất định phải thực hành trong cuộc sống, thực hành trong công việc, thực hành trong xử sự đối người tiếp vật. Cho nên lúc đầu tôi muốn từ học viện trở về Đài Loan, có đồng tu nói với tôi rằng “Thầy làm sao có thể về được? Thầy trở về, bên ngoài loạn như vậy, thầy lại bị ô nhiễm đấy, cho nên thầy đừng về”. Nhưng chúng tôi trong mấy năm tu học này, quả thực là học trò đang thành tựu cho tôi. Bởi vì mọi lúc tôi quán chiếu chính mình xem tâm có phù hợp với chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi không? Cho nên trong quá trình tiếp xúc với học trò chúng tôi luôn luôn quán chiếu, luôn luôn đang tu sửa lại quan niệm, thái độ sai lầm của chính mình, cũng do tiếp xúc với học trò mới giúp chúng tôi càng thể hội được nhu cầu của chúng sanh ở chỗ nào. Tâm từ bi của chúng ta được thức tỉnh chính là nhờ [quá trình] không ngừng cống hiến này.

Cho nên chỉ cần chúng ta niệm niệm đều vì Phật Pháp, vì chúng sanh thì chúng ta có thể không ngừng mượn việc để luyện tâm trong các cảnh giới. Cho nên, “thời gian ít, cần chăm chỉ” cũng phải xem trọng thực chất, không ngừng mượn việc mà luyện tâm mà đi thực hành, như vậy mới có thể “công phu đủ, đọc liền thông”. Chúng ta càng khó khăn càng phải dũng mãnh. Các vị đồng tu, sau này khi bạn gặp phải khó khăn thì nhất định phải nhớ đến Triệu Tử Long trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, phải như thế nào? Phải dũng mãnh xông lên để phá vòng vây, tuyệt đối không được lùi lại phía sau, không được do dự, phải có khí phách, cần răng chịu đựng, đời này chúng vô lượng thọ, dùng thái độ như vậy để nỗ lực. Đương nhiên chúng ta cũng phải học tập điều tốt của nhau, nếu có đồng tham đạo hữu thì hãy nương chúng dựa chúng. Cho nên trong khoảng thời gian đầu học Phật tôi cũng tìm 3, 5 người bạn tốt, mỗi tuần cùng nhau nghe lão hòa thượng giảng kinh. Sau khi nghe xong thì cùng nhau cộng tu niệm Phật, cũng duy trì được 1 thời gian. Cho nên chúng ta thà tìm phương pháp để thành công, nhất định phải tìm được phương pháp để đối trị tập khí của chính mình, đối trị sự giải đãi của chính mình, nhanh chóng khiến công phu có thể nâng cao, có thể đắc lực.

“Tâm có nghi, thì chép lại. Học hỏi người, mong chính xác”, khi chúng ta có 1 số nghi hoặc thì có thể ghi chép lại. Lúc trước [chúng tôi] cũng nói, chúng ta có thể cung kính nghe sư trưởng giảng kinh thì thường trong quá trình nghe tâm lượng của chúng ta được mở rộng thì vấn đề liền được giải quyết. Nếu bên cạnh có thiện

tri thức rất tốt thì chúng ta cũng có thể tìm thời gian đi thỉnh giáo họ, đi học tập họ. Dẫu sao thì 1 lời của thiện tri thức có thể khai giải từng chút chấp trước của chúng ta, chúng ta có thể có 1 bước tiến bộ rất lớn, nhưng sự phụ chỉ đường tu, còn việc tu hành vẫn phải dựa vào chính mình. Ngộ tánh của 1 người được hiển lộ cũng là trên công phu thực hành. Lục Tổ Huệ Năng Đại Sư vì sao có thể thường sanh trí huệ? Vẫn là ở y giáo phụng hành. Khi chúng ta thỉnh giáo thiện tri thức, hỏi họ các vấn đề thì điểm mấu chốt là sau khi nghe rồi [bạn] nhất định phải thật làm, thật thực hành. Nếu chúng ta thường hỏi các vấn đề nhưng không thực hành, thì đến cuối cùng có thể thiện tri thức càng nói càng ít. Bởi vì thái độ của chúng ta cũng là 1 loại quan hệ quyết định sự tương tác giữa thiện tri thức và chúng ta. Khi họ thấy mỗi lần nghe xong chúng ta đều có thể đi thực hành, rất chịu học thì họ cũng rất vui vẻ kết pháp duyên này với chúng ta. Mời xem đoạn kinh văn tiếp theo, chúng ta cùng nhau đọc:

“Gian phòng sạch, vách tường sạch. Bàn học sạch, bút nghiên ngay. Mực mài nghiêng, tâm bất chánh. Chữ viết ẩu, tâm không ngay. Xếp sách vở, chỗ có định. Đọc xem xong, trả chỗ cũ. Tuy có gấp, xếp ngay ngắn. Có sai hư, liền tu bỏ. Không sách Thánh, bỏ không xem. Che thông minh, hư tâm trí. Chớ tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền, dần làm được”

Chúng ta xem câu thứ nhất “Gian phòng sạch, vách tường sạch. Bàn học sạch, bút nghiên ngay”. Khi thư phòng, hoàn cảnh tu học của chúng ta có thể rất ngăn nắp, sạch sẽ thì chúng ta sống trong đó cũng sẽ được ảnh hưởng 1 cách vô tri vô giác, gọi là “vào căn phòng có hoa chi, hoa lan thì lâu ngày sẽ không ngửi thấy mùi hương nữa”. Trong bầu không khí tốt như vậy thì tâm mỗi người sẽ dễ định lại, cho nên chúng ta xây dựng 1 tổ chức, 1 đạo tràng thì nhất định phải khiến hoàn cảnh nơi đó ngăn nắp, sạch sẽ nhằm giúp mỗi vị đồng tu đến tham học nhìn thấy thì tâm đều vui vẻ, thoải mái.

Kỳ thực truyền bá rộng khắp là gì? Hộ trì chánh pháp là gì? Kỳ thực những công việc này đều là hộ trì chánh pháp. Có thể có rất nhiều đồng tu từ nơi rất xa đến tham quan đạo tràng của chúng ta, mà trong quá trình tham quan họ có thể sanh tâm hoan hỷ thì đối với đạo nghiệp của họ đều là 1 sự trợ giúp. Thậm chí chúng ta nhận điện thoại của đạo tràng. Mỗi vị đồng tu gọi điện đến đều sẽ tiếp xúc với chúng ta mà thái độ của chúng ta khiêm cung, đối với mỗi việc mà họ dặn dò [chúng ta] đều có thể cẩn thận đi xử lý thì sẽ để lại ấn tượng rất tốt cho những đồng

tu này. Những việc này đều là giúp hoằng truyền chánh pháp. Khi họ đến đạo tràng của chúng ta, vẫn chưa mở kinh điển ra, kỳ thực sự biểu diễn của tất cả các nhân viên làm việc đều là đang vì người diễn nói. Rất nhiều bạn mới tiếp xúc Phật Pháp, trước tiên họ đều đến xem đạo tràng của tín đồ Phật giáo chúng ta, xem thái độ của tín đồ Phật giáo xử sự đối người như thế nào? Cho nên từng lời nói, từng cử chỉ của chúng ta đều là điểm quan trọng tốt nhất để lưu thông Phật Pháp. Chúng ta có nhận thức chung như vậy thì đối với hoàn cảnh của đạo tràng, chúng ta sẽ có trách nhiệm cùng nhau làm tốt.

Thư phòng trong nhà mình sạch sẽ thì chỉ cần chúng ta bước vào không gian này tâm liền có thể định lại. “Bàn học sạch, bút nghiên ngay”, đồ đạc bàn ghế chúng ta phải lau dọn sạch sẽ. Kỳ thực khi phòng ốc và bàn ghế của chúng ta bừa bộn thì tâm của chúng ta cũng bừa bộn theo. Có khi cần tìm 1 số sách vở quan trọng hoặc tài liệu quan trọng, nếu không để gọn gàng thì sẽ như thế nào? Sẽ tìm cả nửa ngày. Trong quá trình tìm cả nửa ngày đó thì tâm thanh tịnh của mình đều không còn nữa. Có lúc chẳng những mất đi tâm thanh tịnh mà còn nổi giận nữa, ngay đến người cả nhà cũng bị vạ lây. Cho nên trong lòng người cả nhà nhất định sẽ nói “còn nói học Đệ Tử Quy gì chứ, học thành ra như vậy đấy!”. Cho nên nhất định phải sắp xếp nhà cửa, bàn học, sách vở thật chỉnh tề. Khi hoàn cảnh gọn gàng thì mọi lúc chúng ta làm việc đều có thể giải quyết rành mạch phân minh. Kỳ thực trong lúc này chúng ta đã đang tu công phu thiền định rồi. Bởi vì tâm không tán loạn tức là định, định đến mức nào đó thì có thể khai trí huệ. Cho nên vật để chỗ cố định rất quan trọng.

Ngoài ra “bận việc thì nên ghi vào sổ trước”, đây đều là quy tắc làm việc, đây cũng là trì giới, bởi vì bạn giữ được thái độ tốt khi làm việc. Bạn xử lý công việc sẽ không bị tạp loạn, sẽ có định, giải quyết mọi việc đều rõ ràng tường tận, chính là trí huệ. Cho nên, phải làm tốt công tác quản lý không gian, thời gian của mình, không được tán loạn. Nếu hôm nay công ty giao cho bạn 1 tài liệu quan trọng mà bạn không có quy tắc để đồ đạc gọn gàng, đến lúc đó không tìm thấy hoặc làm mất, có thể vì 1 chút sai sót nhỏ này mà bị mất công việc. Các vị đồng tu, trẻ nhỏ hiện nay có chú ý đến những việc này không? Thậm chí trẻ hiện nay ở cùng nhau, chúng có y phục riêng, đến cuối cùng để rất nhiều quần áo, tất vớ lung tung, lấy ra rồi [còn] hỏi “đây là của ai nhỉ?”. Chúng còn không biết là của ai. Bạn xem mua cho chúng nhiều như vậy nhưng không biết sắp xếp nên vừa tập thành thói

quen xấu vừa rất lãng phí. Cho nên phải để đồ vật chỗ cố định. “Bận việc thì nên ghi vào sổ trước”, là bất luận chúng ta bận thế nào, chỉ cần xuất tiền ra, chúng ta làm kế toán, làm thư ký thì nhất định phải nhanh chóng ghi chép lại, nếu không bận đến mấy giờ đồng hồ sau thì quên mất, có thể sẽ gặp phiền phức. Cho nên chúng ta phải chỉnh lý bàn học gọn gàng.

“Mục mài nghiêng, tâm bất chánh. Chữ viết ẩu, tâm không ngay”. Kỳ thực tâm hành nhất như, tất cả những hành vi ở bên ngoài của chúng ta đều sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của chính mình. Chúng ta nhớ lại rất nhiều lời giáo huấn trong Đệ Tử Quy, khi chúng ta nói chuyện không cung kính là tâm không cung kính. Ví dụ khi chúng ta “Người lớn đứng, nhỏ chớ ngồi. Người lớn ngồi, cho phép ngồi. Hoặc ăn uống, hoặc đi đứng, người lớn trước, người nhỏ sau”. Mặc dù đây đều là những hành vi bên ngoài nhưng kỳ thực mọi lúc nó đều đang ảnh hưởng đến tâm ý của chúng ta. Cho nên “đi thông thả, đứng ngay thẳng, chào cúi sâu, lạy cung kính. Chớ đạp thềm, không đứng nghiêng, chớ ngồi dang, không rung đùi”. Vì sao những hành vi này lại quan trọng như vậy? Khi 1 người đứng nghiêng, ngồi dang chân, ngồi rung đùi thì sẽ có hại đối với thân thể, cũng sẽ có hại đối với tâm. Khi tư thế của chúng ta tùy tiện như vậy thì dần dần tâm cảnh cũng sẽ biến thành tùy tiện, biến thành ngạo mạn.

Cho nên vì sao người xưa lại xem trọng những cử chỉ, oai nghi này như vậy. Rất nhiều bạn đều cảm thấy “sống như vậy chẳng phải rất mệt sao?”. Có mệt không? Nhận thức của người [bình thường] thì ngược lại, ví dụ họ cảm thấy, sau khi bạn học Phật thì việc này nhất định không được làm, việc kia cũng không được làm, thật mất tự do. Kỳ thực không học Phật mới thật sự mất tự do. Bởi vì không học Phật thì đều do tập khí làm chủ, chúng ta đều không thể làm chủ được vận mạng của mình, đều là tùy theo nghiệp mà lưu chuyển, không chế phục được tham sân si, đó mới gọi là đau khổ, đó mới gọi là không tự tại. Còn học Phật, ở mọi nơi chúng ta đều có thể trì giới, mọi nơi có thể y giáo phụng hành thì dần dần có thể buông bỏ được những tập khí này. Sau mấy năm thì thật tự tại, thật vui sướng. Cũng như vậy, những quy tắc hành vi này cũng có thể ảnh hưởng đến tâm của chúng ta. Lúc mới làm có thể sẽ cảm thấy không quen lắm, chỉ cần chúng ta đột phá được quán tính này thì sẽ cảm nhận được. Khi lời nói của chúng ta khiêm cung, ở đâu cũng lễ phép, ở đâu cũng biết tiến lùi thì nội tâm sẽ vô cùng tự tại, thoải mái. Bởi vì tương ưng với tự tánh của chúng ta, không những bản thân được lợi ích mà

người thân bạn bè bên cạnh cũng sẽ vô cùng hoan hỷ, như tắm gió xuân vậy. Vì từng lời nói hành động đều sẽ ảnh hưởng đến tâm ý, cho nên lúc nào chúng ta cũng phải đoan chánh tư thế của chính mình.

Cho nên “mực mài nghiêng, tâm bất chánh”, khi bạn mài mực nghiêng sang 1 bên, như vậy cũng không tốt. Bất cứ 1 động tác nào chúng ta cũng suy nghĩ xem làm sao mới có thể làm được rất tốt, làm sao mới có thể khiến tâm đoan chánh. Dùng tiêu chuẩn này để làm thì sẽ không có sai sót. “Chữ viết ầu, tâm không ngay”, nếu khi chúng ta viết chữ trong tâm rất vội vàng, gấp gáp, mỗi ngày lại viết nhiều chữ như vậy thì lúc này tâm của chúng ta đang hư vọng, đang đoạ lạc rồi. Do vậy lúc viết chữ cũng phải luôn giữ bình tĩnh, phải học tốt từng nét chữ, có dễ không? Bởi vì đã dưỡng thành thói quen rồi, bằng đúng 3 thước không phải do 1 ngày giá rét. Chúng ta nên dùng phương pháp gì tốt để giúp mình viết chữ càng ngày càng đoan chánh? Thứ nhất khi tâm của chúng ta không gấp gáp, không tán loạn thì chữ của chúng ta cũng sẽ dần dần đoan chánh. 1 phương pháp khác là các vị đồng tu có thể thỉnh “vở tập tô chữ Đệ Tử Quy”, “vở tập tô chữ Đệ Tử Quy” của cô Dương Thục Phương viết. Mỗi ngày viết 1 trang, bảo đảm sau 3 tháng chữ của bạn sẽ hoàn toàn khác. Lúc này người bên cạnh bạn sẽ nói “chữ của bạn tại sao lại trở thành ngay ngắn như vậy?”. Bạn liền có thể giới thiệu Đệ Tử Quy cho họ, sau đó bạn sẽ nói đây chính là chỗ tốt của việc học Phật, có thể từ những chỗ vi tế trong cuộc sống để rèn luyện tâm ý của chúng ta thì đây cũng là 1 phương pháp hay.

Hơn nữa chúng ta viết chữ, viết thư là 1 công cụ để trao đổi với mọi người, đến lúc đó họ vừa nhìn liền nói “người học Phật này viết chữ tại sao lại xấu như vậy?”. Vậy thì sẽ để lại ấn tượng không tốt. Nói đến chỗ này cũng chính là nỗi đau của tôi, cho nên các vị đồng tu xin bỏ quá [cho tôi], lúc nhỏ [tôi] không học tốt, chữ viết quá tạp loạn. Từ thân thể của tôi các bạn cũng có thể thấy ra được, [tôi] rất nóng vội. Chúng ta đã phát hiện ra thiếu sót thì phải cố gắng dụng tâm để hoàn thiện, để đột phá. Vậy chúng ta giao hẹn 1 chút nhé, nửa năm sau tôi nhất định sẽ khiến các bạn nhìn tôi bằng cặp mắt khác. Cho nên quả thực là tất cả mọi người đều đang thành tựu chúng ta, đều là Bồ Tát, đều đang đốc thúc chúng ta, mài dũa chúng ta.

“Xếp sách vở, chỗ cô định. Đọc xem xong, trả chỗ cũ”, chúng ta xếp sách gọn gàng, phân loại rõ ràng. Mỗi lần muốn tìm cũng rất dễ dàng tìm thấy, tâm cũng sẽ không bị tạp loạn. Xem xong lại xếp sách ngăn nắp, cho nên để sách cũng phải

có trật tự, phải có quy tắc. Cũng như vậy thói quen cuộc sống trong nhà cũng phải có quy tắc, trong đoàn thể cũng phải như vậy. Chỉ cần có quy tắc thì có thể sinh hoạt có nề nếp, khi xử lý công việc sẽ không dễ bừa bãi lộn xộn.

Cho nên chúng ta tiếp đón khách cũng có thể dạy trẻ trong quá trình khách vào nhà thì nên làm từng bước như thế nào? Nếu chúng ta ở trong đạo tràng, có đồng tu đến thì chúng ta nên sắp xếp việc ăn uống, y phục, ở, đi, giải trí như thế nào? Làm thế nào để từ góc độ của họ [mà suy nghĩ], bởi vì 1 mình họ đến hoặc lần đầu tiên đến, họ có thể có những nhu cầu cuộc sống nào, hoặc là họ muốn tìm hiểu những thông tin gì. Trước đó chúng ta có thể giúp họ nghĩ ổn thỏa. Những vị khách, đồng tu này đến thì chúng ta có thể tiếp đãi họ chu đáo, có thứ lớp, khiến họ [cảm thấy] rất hài lòng, như vậy thì ai cũng vui vẻ. Đương nhiên “làm việc có chuẩn bị thì thành công, không chuẩn bị thì thất bại”, tuyệt đối không được đợi khi khách đến thì chân tay lúng túng “anh đi làm cái này, anh đi làm cái kia”. Như vậy đến lúc đó có thể khiến mọi việc đều rối tung lên. Chúng ta lại nhiệt tình như vậy. Làm như vậy thì không tốt lắm, chính mình cũng cảm thấy áy náy. Các đồng tu đều rất nhân từ, thấy chúng ta tay chân lúng túng như vậy họ sẽ cảm thấy có phải [họ] gây thêm phiền phức cho chúng ta rồi hay không? Cho nên trong khi xử lý công việc, chúng ta cũng phải chú ý đến thứ tự, chú ý cách quản lý. Việc quản lý này cũng cần phải làm 1 cách thực tế để mỗi 1 vị đồng tu được huấn luyện, luyện tập. Hơn nữa khi mỗi người đều rất quen thuộc rồi thì đều có thể giải quyết những nguy cơ tạm thời trong công việc, thay thế cho nhau, như vậy đến lúc đó sẽ không [cảm thấy] tinh thần trống rỗng.

“Tuy có gấp, xếp ngay ngắn. Có sai hư, liền tu bổ”, trong những tình huống tương đối gấp gáp, chúng ta cũng phải để sách ngay ngắn, không được đến lúc đó do vội vàng, luống cuống mà làm bẩn sách hoặc để mất sách, như vậy thì không tốt. “Có sai hư, liền tu bổ”, người thời xưa vô cùng quý trọng đồ vật, chỉ cần sách bị hư rách thì họ sẽ nhanh chóng tu bổ, sửa lại. Chỉ có quý trọng sách vở thì chúng ta mới sanh khởi được tâm cung kính. Cuối đời Phu Tử học “Kinh Dịch” vô cùng chăm chỉ. Trong kinh điển cũng có nhắc đến Phu Tử xem “Kinh Dịch” xem đến 3 lần đứt dây buộc thẻ tre. Dây buộc được làm bằng da trâu để cột sách lại. Do thường đọc, lật đi lật lại nhiều lần nên dây buộc bị đứt 3 lần. Thứ nhất chúng ta có thể thấy hội được thái độ hiếu học của Khổng Lão Phu Tử. Thứ 2 cũng có thể hiểu được Phu Tử rất trân quý sách. Đương nhiên câu kinh văn này là... nước trong ly

kết tinh rất đẹp, tôi không thể không uống. Bởi vì đây là tiết học cuối cùng rồi nên nước nhắc nhở tôi nhất định phải uống 1 chút. Cho nên chúng ta không được có tâm thiên lệch, phải đối xử bình đẳng. Cho nên từ câu “đọc sách đến 3 lần đứt dây buộc thẻ tre” chúng ta cảm nhận được sự hiếu học của Phu Tử, cũng cảm nhận được Phu Tử rất quý tiếc đồ vật, vô cùng tiết kiệm.

Cho nên phải trân quý sách, trên thực tế tất cả những vật dụng hàng ngày cũng phải cố gắng trân quý thì tuổi thọ của đồ vật có thể dùng được rất lâu. Khi chúng ta đến nhà 1 số đồng tu, đến nhà 1 số thiện tri thức, chỉ cần bạn chuyên tâm nghe nhiều, quan sát nhiều thì cũng có thể học được 1 số thái độ rất tốt từ cách họ đối xử với tất cả vật dụng. Như cô Dương nhất định sẽ để 1 tấm vải lên trên truyền hình, xem xong truyền hình thì nhất định sẽ đập nó lại. Chúng ta luôn luôn quý trọng vật dụng thì người quý vật thì vật cũng thường quý người. Vì sao người khác có thể sử dụng đồ vật lâu như vậy, còn chúng ta vì sao dùng lại ngắn như vậy? Trong đó nhất định có duyên cớ. Cho nên bất luận thế nào đều phải quý trọng tất cả đồ vật. Đây cũng là tu tâm cung kính của chúng ta.

Tiếp theo “không sách Thánh, bỏ không xem. Che thông minh, hư tâm trí”. Sức mạnh ô nhiễm thật sự rất mạnh, nhưng khi ô nhiễm sanh ra chúng ta phải đem ô nhiễm trừ bỏ đi. Có lẽ dùng thời gian, tinh thần rất nhiều cũng chưa chắc thành công, cho nên chúng ta phải hiểu sâu pháp mà Tứ Đại Thiên Vương đại biểu. Vì sao vào cửa chùa thì nhắc nhở chúng ta như vậy? Đó đều là điểm mấu chốt vô cùng quan trọng đối với đạo nghiệp của chúng ta. Cho nên Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương, chúng ta phải thể hội rằng trong kinh điển thì lớn nhỏ viên dung, phương pháp, cương lĩnh của việc trị quốc và trị gia là 1 không phải 2. Trì quốc, trị gia quan trọng nhất là nói với chúng ta phải tận trung giữ đúng cương vị, phải có thể giữ vẹn luân thường làm tròn bổn phận. Đây là Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương nhắc nhở chúng ta. Trên tay của Trì Quốc Thiên Vương cầm 1 cây đàn tỳ bà. Đàn tỳ bà biểu pháp cũng là nói với chúng ta, dây đàn quá căng thì đánh sẽ bị đứt. Cho nên giữa con người với nhau nếu lời nói quá hà khắc, làm việc quá vội vàng thì rất dễ sanh ra xung đột, cho nên không được quá đáng. Nếu dây đàn quá chùng thì sẽ như thế nào? Vậy thì đánh sẽ không ra âm thanh, cho nên không được bất cập, [phải] nắm vững đạo trung dung. Giáo dục con cái cũng như vậy, phải ân uy đều chú trọng, không được quá buông lỏng, cũng không được quá nghiêm khắc, quá nghiêm khắc có thể sẽ có tác dụng phụ.

Nam Phương Tăng Trưởng Thiên Vương là luôn luôn nhắc nhở chúng ta phải tỉnh tấn không ngừng, hơn nữa phải dùng kiếm trí huệ, dùng trí huệ để giải quyết vấn đề. Các vị đồng tu hiện nay mọi người có lý trí không? Có không? Chúng ta có lý trí thì sau này mới không tạo nghiệp nữa, mới có thể thật sự làm được tùy duyên tiêu nghiệp cũ, không tạo thêm nghiệp mới nữa. Nếu không cách nào để khởi được lý trí thì câu nói này cũng chỉ là tùy tiện đọc qua, cho nên phải nắm được cương lĩnh của lý trí. Chúng ta đã nắm được chưa? Nắm được Đệ Tử Quy, đây chính là cương lĩnh đối nhân xử thế. Do vậy nên tuân theo những đạo lý này của Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương, Nam Phương Tăng Trưởng Thiên Vương, nhất định từ nay về sau phải thực hành nó cho tốt. Dùng Đệ Tử Quy có thể thực hành được [đạo lý của] Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương không? Đương nhiên có thể, luân thường đại đạo được cắm gốc từ hiếu, để mà.

Tiếp theo là Tây Phương Quảng Mục Thiên Vương, thời đại hiện nay thật sự là thời đại phức tạp nhất trong mấy ngàn năm lịch sử. Nếu chúng ta không tìm được nguyên tắc làm người làm việc đúng đắn trong sự phức tạp này thì thật sự sẽ bị thời đại lớn này làm cho đầu óc mê mờ, rất có thể sẽ trôi theo dòng thế tục. Các vị đồng tu, chúng ta ở thế gian này vô hình sẽ tiêm nhiễm danh văn lợi dưỡng, có khả năng lại đem danh văn lợi dưỡng mang vào cửa Phật hay không? Điều này phải vô cùng thận trọng. Hiện nay nếu ở gia đình, ở công ty truy cầu danh văn lợi dưỡng thì quả báo này vẫn chưa thâm lắm, vào cửa Phật mà làm chuyện danh văn lợi dưỡng thì mặt ảnh hưởng đó rất lớn. Cho nên càng phải dè dặt thận trọng như đi bên vực thẳm, như bước trên băng mỏng. Luôn phải nắm vững nguyên tắc không thay đổi, bất luận hoàn cảnh nhân sự phức tạp như thế nào thì chúng ta vẫn nắm được trọng điểm, phải hiếu, phải lễ, phải cần, phải tín, phải bình đẳng yêu thương, phải gần người hiền, phải học tập, đây dường như là viên long châu của Tây Phương Quảng Mục Thiên Vương vậy, đó là nguyên tắc bất biến.

Bắc Phương Đa Văn Thiên Vương cầm 1 chiếc dù. Khi chúng ta nhìn nhiều, nghe nhiều cũng phải hiểu được ngăn ngừa ô nhiễm, cho nên kinh văn nói “không sách Thánh, bỏ không xem”. Ngoài sách bị ô nhiễm ra còn những thứ gì sẽ ô nhiễm nữa? Việc này chúng ta phải hướng dẫn trẻ phòng ngừa ô nhiễm, cũng phải huấn luyện chúng trừ bỏ những sự ô nhiễm trên truyền hình, máy tính, thậm chí là “noi ồn náo, không đến gần, việc không đáng, quyết chớ hỏi”. [Đối với] những hoàn cảnh, những người không tốt, [chúng ta] cũng phải biết kính trọng mà tránh

xa họ. Cho nên thái độ này nhất định phải dạy. Kỳ thực chỉ cần từ nhỏ được huấn tập lời giáo huấn của Thánh Hiền thì khi chúng gặp những thứ như sát đạo dâm vọng thì tự nhiên chúng sẽ cảm thấy không thoải mái, sẽ rời xa, đương nhiên trước tiên nền tảng của chúng phải được cắm vững chắc mới được.

Tiếp theo, khi người khác nói chuyện thị phi nhân ngã, khi truyền bá những thông tin không tốt thì chúng ta phải nhanh chóng rời đi. Nếu nói chuyện thị phi nhân ngã, mặc dù bạn không nói xen vào nhưng bạn ngồi ở đó, như vậy có tốt không? Không tốt. Bởi vì người khác có thể sẽ nói “khi họ nói chuyện đó những người nào cũng ở đó, anh ta có thể cùng 1 giuộc với họ”. Bạn có thể bị những hiểu lầm không cần thiết, cho nên nơi thị phi không được ở lại lâu, hơn nữa định lực của chúng ta vẫn chưa đạt đến trình độ đó, nên rời đi, kính trọng mà tránh xa.

Có 1 đứa trẻ còn rất nhỏ, bởi vì mẹ em cảm thấy đọc sách nhiều sẽ có sự giúp đỡ đối với em, cho nên mua rất nhiều sách cho em đọc. Vốn dĩ em rất muốn có em trai, thường nói với mẹ em rằng “mẹ ơi, mẹ sanh thêm 1 em trai nữa đi”. Sau đó em đọc số lượng sách rất lớn, xem rất nhiều sách. Có 1 hôm em nói với mẹ rằng “mẹ ơi, mẹ đừng sanh thêm em trai nữa nhé. Bởi vì mẹ sanh em rồi thì sẽ không thương con nữa”. Bởi vì trong số những cuốn sách có sách tâm lý học. Bạn xem trẻ tuổi còn nhỏ như vậy nhưng em đã sanh ra nhận thức đồ kỳ, phân biệt với người rồi. Bị quyền sách nhỏ này làm ô nhiễm cần phải bao nhiêu thời gian mới trừ bỏ được tâm ích kỷ này? Thầy cô phải mất thời gian 2, 3 năm mới chuyển hóa được tâm ích kỷ này của em. Cho nên các vị phụ huynh, các vị đồng tu chúng ta đối diện với con trẻ, thậm chí đối diện với người thân bạn bè bên cạnh thì cũng phải giúp họ ngăn ngừa ô nhiễm, nếu không sau khi xem sách rồi muốn kéo chúng quay lại thì quả thực không dễ dàng.

“Che thông minh, hư tâm chí”, bản thân chúng ta phải rất có tính cảnh giác đối với những thứ ô nhiễm. Trong “Luận Ngữ” có nhắc đến “phi lễ không nhìn, phi lễ không nghe, phi lễ không nói, phi lễ không làm”. Những thứ không nên nhìn thì đừng nhìn, báo chí, truyền hình hãy cố gắng đừng xem. Bởi vì định lực của chúng ta không đủ sẽ bị ảnh hưởng. Các vị nam nhân, phụ nữ xinh đẹp cũng đừng nhìn. Bởi vì định lực của chúng ta vẫn chưa đủ, gặp phải phụ nữ đẹp thì càng phải tích cực niệm Phật, như vậy cũng là mượn việc mà rèn tâm. Chúng ta phải nghĩ đến lời giáo huấn của Ấn Quang Đại Sư, gặp phụ nữ lớn tuổi hơn chúng ta phải xem họ như mẹ mình. Gặp phụ nữ gần bằng tuổi chúng ta thì phải xem họ như chị em gái

của mình. Gặp phụ nữ nhỏ tuổi hơn chúng ta thì phải xem như con cái, con gái của mình. Đây cũng là phương pháp mượn việc rèn tâm. Đương nhiên chỉ cần bạn cảm giác được những thứ nhìn thấy sẽ làm ô nhiễm tâm thanh tịnh của bạn thì lúc này nhất định phải đề khởi tính cảnh giác. “Phi lễ không nhìn, phi lễ không nghe”, nghe thấy 1 số lời nói, 1 số âm nhạc sẽ ảnh hưởng đến chúng ta thì chúng ta cũng phải tránh đi trước, trước tiên cố gắng nâng cao cảnh giới.

Các vị đồng tu, chúng ta xem âm nhạc hiện nay đều là âm nhạc gì vậy? Thời xưa đến 1 địa phương [nào đó] thì phải tìm hiểu phong tục tập quán, trước tiên đều phải sưu tầm những loại âm nhạc hiện tại ở đó. Trong “Hiếu Kinh” có nói rằng “muốn thay đổi phong khí xã hội, cải biến tập tục nhân gian thì chẳng có gì tốt hơn âm nhạc”. Âm nhạc ảnh hưởng đến con người rất sâu, nhưng âm nhạc cũng khiến con người đọa lạc với tốc độ cũng rất nhanh. Tâm của thanh thiếu niên hiện nay vì sao vọng động như vậy? Mỗi ngày đều hát những gì? Hát những thứ nhạc rock, nên tâm đều bị tán loạn. Tôi cũng là 1 trong số những người bị hại, nghe những bài hát tình ca đó, căn bản là chưa bao giờ yêu nhưng nghe tình ca có thể nghe đến mức hát cho người khác nghe, người ngồi ở phía dưới đều [có thể] rơi nước mắt. Kỳ thực ai bị ô nhiễm lớn nhất? Là chính mình, “vì muốn viết lời 1 bài thơ mới mà gắng gượng tả cảnh sầu đau”. Cho nên những thứ âm nhạc đó sẽ đánh thức sự phân biệt, chấp trước [của chúng ta] từ vô thủy kiếp đến nay, chẳng có gì hay ho cả. May mắn kinh văn “Kinh Vô Lượng Thọ” đã kéo tôi quay lại. “Con người sống trong đục vọng, sống 1 mình chết 1 mình, đi 1 mình đến 1 mình, khổ vui tự chịu, chẳng ai thay thế được”, đều là khổ vui tự chịu, bạn còn muốn làm chuyện ngốc nữa sao? Đó chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân ư. Cho nên “phi lễ không nghe”, như vậy sẽ gây phiền nhiễu cho bản thân. “Phi lễ không nói”, lời nói không tốt ảnh hưởng người khác mà cũng ảnh hưởng đến mình. Cho nên “Lời gian xảo, từ bản thủ. Thói tâm thường, phải trừ bỏ”, những việc này chúng ta cũng phải thường nhắc nhở chính mình.

“Phi lễ chớ làm”, tất cả hành động ảnh hưởng đến tâm thanh tịnh của chúng ta thì cũng không nên làm. Chúng ta thấy rất nhiều thanh niên đi trên đường ôm vai bá cổ, như vậy có tốt không? Xem ra thì không thoải mái lắm. Cho nên “phi lễ không làm”, những hành vi động tác nào của chúng ta khiến người khác sanh phiền não thì cũng không nên làm. Tôi làm thầy giáo lâu như vậy rồi cũng quan hệ rất tốt với học trò. Rất nhiều thầy cô cảm thấy phải hòa đồng với học trò, cho nên có 1 số

học trò cùng khoác vai với thầy cô giáo, vậy có tốt không? Đó đều là muốn uống cong mà thành ra thẳng. Thân thiết với trẻ nhỏ là phải từ tâm yêu thương và chân thành của bạn, chứ không phải có hành vi, kiến giải giống như chúng. Cho nên mặc dù khoảng cách rất gần gũi nhưng chúng ta không đánh mất sự uy nghiêm của người thầy. Khi bạn có thái độ như vậy, không tùy tiện, không cầu thả thì mặc dù trẻ rất gần gũi với bạn [nhưng] chúng sẽ không tùy tiện vồ vai bạn, không tùy tiện khoác vai bạn. Đây chính là sự uy nghiêm vô hình của 1 người, tỏa ra 1 loại khí phách. Cho nên phi lễ không làm. Chúng ta có thể luôn luôn quán chiếu từ 4 phương diện này, xem tâm có bị ảnh hưởng, có bị ô nhiễm không? Ngoài “không sách Thánh” không xem ra thì những sách không cùng tông phái với chúng ta, trước tiên chúng ta cũng đừng xem. Trước tiên hãy một môn thâm nhập, chuyên tu Tịnh Độ. Việc này cũng rất quan trọng. Ngẫu Ích Đại Sư cũng nhắc đến “không bị cái khác làm mê hoặc, tức là đại trí huệ”, đã chọn 1 con đường để đời này thành tựu thì chúng ta đừng xen tạp cái khác nữa.

“Chớ tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền, dần làm được”. Cho nên chúng tôi cũng đã nói phải có tín tâm với bản thân. Lời Phật nói tuyệt đối không hư dối. Gọi là “hết thấy chúng sanh, đều có trí huệ, đức tướng của Như Lai”. “Tâm Kinh” cũng nói rằng “vô trí diệt vô đắc, dĩ vô sở đắc cố”. Bản tánh, tự tánh của chúng ta vốn dĩ đầy đủ, chỉ cần chúng ta có thể vâng theo lời giáo huấn của Thánh Hiền nhân, chịu buông bỏ tâm phân biệt chấp trước của chúng ta xuống thì chúng ta cũng có thể ở ngay đời này khế nhập vào cảnh giới của chư Phật Bồ Tát, mà sư phụ thượng nhân đã đem kinh nghiệm học Phật mấy mươi năm của ngài, lãnh hội được “mười Đại Nguyên Vương dẫn về Cực Lạc” trong “Kinh Hoa Nghiêm”, lấy sự thể ngộ thù thắng này để dạy bảo chúng ta, giúp chúng ta có thể lập tức niệm câu Phật hiệu này, “hạnh hơn Phổ Hiền lên bờ giác”, cho nên “hỡi những kẻ học rộng trí cả, nên tin lời như thật của ta, Diệu Pháp này may phước được nghe”, thực sự chúng ta đều đã được nghe rồi “nên hãy vui mừng chuyên niệm Phật”. Nhất định phải cố gắng nắm chắc cơ hội này, cố gắng trì niệm câu vạn đức hồng danh này, tiếp theo là “Thọ trì quyết thoát biển sanh tử, Phật gọi người này thật bạn lành”. Chúng ta tự lợi lợi tha, tự tha viên mãn thì mục tiêu này có thể không ngừng tiến triển mạnh mẽ.

Cho nên chúng ta đọc Đệ Tử Quy, đọc đến câu cuối cùng phải đặc biệt đọc lớn tiếng “đừng tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền, dần làm được”, không phải do đọc xong rồi nên rất lớn tiếng. Mạnh Phu Tử cũng dạy chúng ta rằng “Thuần là ai,

ta là ai? Chỉ cần quyết chí làm thì cũng có thể giống như ngài”. Các vị Thánh triết, Phật Bồ Tát đã nói cho chúng ta biết chân tướng, chúng ta phải cố gắng đạt đến, như vậy mới xứng đáng với ân đức của các ngài. Chúng tôi đã giảng giải xong Đề Tử Quy rồi.

Cuối cùng tôi xin nói 1 chút về những cảm nhận sâu sắc trong quá trình 1, 2 năm nay tôi dạy học và học Phật, đó là tôi cảm nhận được kỳ thực chân tướng của vũ trụ nhân sanh rất đơn giản, không phải rất phức tạp, gọi là “đại đạo chí giản”, chân tâm là năng cảm, cảnh giới mới là sở cảm. Khi tôi nghe được lời dạy bảo của sư phụ thượng nhân trong lòng vô cùng hoan hỷ, bản thân cũng tìm được mục tiêu, phương hướng cuộc đời, điều đó đối với nội tâm của 1 người thật sự có 1 nguồn lực rất mạnh mẽ vững vàng. Khi chúng tôi biết cuộc đời 1 người làm sao để bước ra khỏi sự mê hoặc thì đồng thời chúng tôi cũng hy vọng sẽ có nhiều người hơn nữa bước ra khỏi sự mê hoặc của cuộc đời. Cho nên trong quá trình học tập tôi cũng thường nhắc nhở bản thân phải “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”, đương nhiên căn bản vẫn phải bắt đầu làm từ chính mình. Cho nên trong quá trình này cũng có thể thường áp dụng vào trong cuộc sống, công việc và trong xử sự đối người tiếp vật.

Bởi vì thế hội được câu nói “thời kỳ mạt pháp, ức ức người tu hành, hiếm mới có người đắc đạo, chỉ có dựa vào niệm Phật mới được thoát khỏi sanh tử”. Trong thời mạt pháp chúng sanh muốn lìa khổ được vui, chỉ có 1 phương pháp đó chính là niệm Phật cầu sanh mà chúng ta may mắn lại gặp được rồi. Nhìn thấy sư phụ thượng nhân tận tình khuyên nhủ như vậy, ngài ở khắp nơi trên thế giới hoằng pháp lợi sanh vất vả như vậy, cho nên chúng tôi đã khởi lên 1 ý niệm là hy vọng có thể giúp sư trưởng gánh vác 1 số công việc. Kỳ thực chỉ là khởi lên ý niệm, Phật Bồ Tát sẽ tự an bài. Cho nên sau khi rất thuận lợi từ chức xong tôi đã khởi lên 1 ý niệm là hy vọng đến Học Viện Tịnh Tông Úc Châu có thể gặp được 1 thầy cô giáo văn hóa truyền thống. Bởi vì lúc đó dạy kinh điển cho học trò tôi cũng thế hội được nước ta vì sao có thể tiếp nhận Phật Pháp Đại Thừa, nguyên nhân chính là do có nền tảng văn hóa truyền thống, cho nên hy vọng có thể có 1 vị thầy cô văn hóa truyền thống, ngoài ra còn hy vọng có 1 vị thiện tri thức có thể ở bên cạnh nhắc nhở tôi từng chút một. Kết quả đến Học Viện Tịnh Tông cô Dương thì ngồi trên giảng bài [nên] tôi không cần lo lắng nữa, chú Lư thì ngồi ở bên cạnh tôi, không

chừa khoảng trống, cho nên chân tâm có thể cảm, cảnh giới sẽ được cảm, chỉ cần chúng ta thật sự phát ra chân tâm thì Phật Bồ Tát nhất định sẽ an bài rất ổn thỏa.

Hôm nay có duyên cùng nghiên cứu, thảo luận, học tập với các vị đồng tu trên con đường niệm Phật, cũng hy vọng sau này chúng ta sẽ “hết 1 báo thân này, đồng sanh nước Cực Lạc”. A Di Đà Phật!